

Arrest

nr. 196 545 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren staatloos te zijn, op 23 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk verzoekers problemen met de salafisten.

In het kader van hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 10 oktober 2014 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hen voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij zijn land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze beslissing werd op 13 maart 2015 bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 140 987.

Verzoekers hun tweede asielaanvraag werd op 16 april 2015 door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 149 418 van 9 juli 2015.

Ter ondersteuning van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers verschillende internetartikels neer waarmee zij menen te kunnen aantonen dat UNRWA hen niet meer kan steunen, een medisch attest aangaande verzoekers broer alsook een klacht die zijn broer indiende bij de PLO (beiden kopieën) en een internetartikel aangaande de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Al-Rashidiya.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij

oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Zo verzoekers hun betoog aanvangen met het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 EVRM, wijst Raad er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers laten gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

5. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen aangevoerde vluchtrelaas en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers aanvoeren dat zij niet afdoende de mogelijkheid gehad hebben om hun problemen, aan de hand van hun nieuwe documenten, uiteen te zetten, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de derde asielaanvraag van verzoekers heeft geregistreerd en

van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (adm.doss., stukken 9 en 11, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers niet concretiseren welke specifieke elementen zij dan wel zouden hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van hun derde asielaanvraag.

Waar verzoekers verwijzen naar en citeren uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat vluchtelingenkampen in Libanon bezwijken onder de druk van de toestroom van vele Syrische vluchtelingen en Palestijnse vluchtelingen er in grote armoede leven, dient er op te worden gewezen dat de Raad hier reeds een standpunt over heeft ingenomen in het kader van hun vorige asielaanvragen. Zo werd geoordeeld dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden. De Raad heeft in zijn arrest nr. 140 987 geoordeeld dat er in casu geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekers in de door hen beweerde preciaire leefomstandigheden zullen terechtkomen: "(...) Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting 'Al Sumut' verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staan was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3). (...)”

In de mate verzoekers voorhouden dat het voor hen, gelet op het feit zij omwille van hun Palestijnse origine niet dezelfde rechten genieten als Libanese onderdanen, niet zomaar mogelijk is om terug te keren naar Libanon, verwijst de Raad opnieuw naar zijn arrest nr. 140 987 alwaar het volgende besloten werd: "Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon" d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA."

Het loutere gegeven dat verzoekers door de rechtbank van Kortrijk als staatloos werden erkend, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Net zomin de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van deze Raad en van de rechtbank 's-Gravenhage vermits in casu recentere landeninformatie voorligt.

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2017, wensen verzoekende partijen te benadrukken dat thans de broer van verzoeker belaagd werd door salafisten en dat dit blijkt uit het nieuwe document. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat niet op alle zaken van het verzoekschrift werd geantwoord, met name de overschrijding van de redelijke termijn om een beslissing te nemen en de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 EVRM. Voorts bevinden verzoekende partijen zich in een situatie van ernstige onveiligheid, wat niet grondig werd onderzocht, en wijzen zij op de slechte humanitaire situatie voor Palestijnen in Libanon.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 september 2017 opgenomen grond.

In de mate verzoekende partijen voorhouden dat het in hun verzoekschrift opgeworpen argument betreffende de redelijke termijn door deze Raad genegeerd werd, kunnen zij niet worden gevolgd. De Raad stelde immers als volgt: *“Zo verzoekers hun betoog aanvangen met het aanvoeren van een schending van de redelijke termijn zoals voorzien in artikel 6 EVRM, wijst Raad er op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar verzoekers laten gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.”*

Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat naar het arrest B.A.C. tegen Griekenland van het EHRM van 13 oktober 2016, waar een schending van artikel 8 EVRM voorligt omdat de overheid in afwachting van een beslissing over een asielaanvraag niet enkel over de materiële omstandigheden moet waken, maar evengoed de asielzoeker niet onredelijk lang in de onmogelijkheid kan laten zich op professioneel en persoonlijk vlak te ontwikkelen binnen de staat waar de asielaanvraag hangende is, niet dienstig kan verwezen worden. In zoverre verzoekende partijen volharden zich in een gelijkaardige situatie te bevinden, wijst de Raad er op dat verzoekende partijen *in casu* geen twaalf jaar hebben moeten wachten op een beslissing in hun meervoudige asielaanvraag doch een kleine twee jaar én zij in tegenstelling tot het Griekse systeem waarvan sprake in voormeld arrest, naast de materiële hulp geboden door de Belgische overheid, tevens onder bepaalde voorwaarden mogen werken en hun kinderen, indien schoolplichtig, naar school moeten gaan.

Waar verzoekende partijen benadrukken dat de broer van verzoeker belaagd werd door salafisten en dat dit blijkt uit het nieuwe document, beperken zij zich louter tot het volharden in hun asielrelaas hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekende partijen dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten waar als volgt wordt geoordeeld: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw huidige asielaanvraag ondermeer baseert op dezelfde motieven als deze aangehaald doorheen uw vorige asielaanvragen en thans opwerpt tot op heden,*

omwille van deze voorgaande problemen, een vrees te hebben voor uw leven. U meent uw relaas te kunnen staven aan de hand van uw verklaringen over hetgeen uw broer meemaakte, i.c. hij werd in november 2015 geslagen door salafisten, en de documenten die u voorlegt inzake dit incident. Vooreerst dient echter te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw voorgaande asielaanvragen uitdrukkelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door u voorgelegde documenten niet van aard waren deze appreciatie alsnog in een ander daglicht te kunnen plaatsen. De beslissing genomen door de Commissaris-generaal werd in beroep bevestigd door de RvV waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist. In het kader van uw tweede asielaanvraag, besliste de Commissaris-generaal tot een niet inoverwegingname van uw asielaanvraag daar u geen nieuwe inhoudelijke elementen aanbracht noch documenten voorlegde die de eerdere appreciatie konden omvormen. De motieven die aan deze beslissing ten grondslag liggen werden duidelijk uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Het beroep dat u indiende tegen deze beslissing werd voorts verworpen door de RvV, waardoor de aangehaalde motieven weerom vaststaan. Gezien reeds meermaals werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u voorafgaand aan uw vertrek uit Libanon zou hebben gekend, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich in de nasleep hiervan zouden hebben voorgedaan, i.c. uw bewering dat uw broer, omwille van u, door uw voormalige belagers werd geslagen. Evenmin kan worden volgehouden dat u, zoals u beweert, omwille van uw voorgaande problemen alsnog zal worden gedood ingeval van een eventuele terugkeer. De documenten op naam van uw broer die u voorlegt, i.c. een medisch attest en een klacht ingediend bij de PLO, wijzigen niets aan voorgaande. Vooreerst moet worden vastgesteld dat u enkel kopieën voorlegt van de betreffende documenten. Daar kopieën makkelijk kunnen vervalst worden, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden toegekend. Dit terzijde, een medisch attest spreekt zich enkel uit over de gezondheidstoestand van een patiënt en de eventuele letsels die iemand heeft. In casu kan het attest hoogstens aantonen dat uw broer gewond raakte, niets meer en niets meer. Wanneer, waarom en onder welke omstandigheden uw broer deze letsels opliep, kan geenszins uit het voorgelegde medische attest worden afgeleid. Een arts kan hieromtrent bepaalde veronderstellingen doen, dit op grond van zijn ervaring, doch kan hierover nooit met absolute zekerheid uitsluitel geven. Dat uw broer gewond raakte, wordt op zich niet betwist. Dat hij werd aangevallen in het kamp omwille van u en door uw voormalige belagers blijkt echter geenszins uit het voorgelegde medische attest. Ook de klacht die uw broer indiende, kan hier geen ander licht op werpen. Los van het feit dat ook dit document een loutere kopie betreft, kan voorts nog worden opgemerkt dat een klacht een loutere weergave is van de verklaringen van een persoon. Het loutere feit dat deze verklaringen werden genoteerd toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk als zodanig hebben voorgedaan. Uit de voorgelegde klacht blijkt voorts enkel dat uw broer in het kamp werd aangevallen en gewond raakte waarna hij werd gehospitaliseerd. Dat in de klacht staat vermeld dat de aanvallers beledigingen uitten ten aanzien van u - wat overigens een loutere bewering betreft - toont nog geenszins aan dat uw broer zou zijn aangevallen door uw voormalige belagers en dit omwille van uw voorgaande problemen.

Kan hier tot slot nog worden aan toegevoegd dat documenten hoe dan ook slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is."

Waar verzoekende partijen stellen dat zij zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevinden en wijzen op de slechte humanitaire situatie voor Palestijnen in Libanon, komen zij niet verder dan het herhalen van de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren alwaar op omstandige wijze geoordeeld werd dat verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden en dat er *in casu* geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekende partijen in de door hen beweerde precare leefomstandigheden zullen terechtkomen, en dat er voor verzoekende partijen als burger actueel in Libanon geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS